2016D30023

Aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

Den Haag, 12 juli 2016

U stuurde mij een brief door van de heer D., bewoner van een zorgcentrum. De heer D. is, op basis van een brief die hij ontving van dat zorgcentrum, in verwarring over de extra middelen die beschikbaar zijn gesteld voor het verbeteren van een zinvolle daginvulling voor bewoners en het vergroten van de deskundigheid van personeel.

Ik begrijp de verwarring van de heer D. goed. Helaas zijn de extra middelen die voor 2016 beschikbaar zijn gesteld (€ 185 miljoen in 2016; oplopend tot € 210 miljoen in 2020) in sommige media vertaald alsof een vast bedrag per bewoner, of zelfs een hoeveelheid minuten per bewoner gaat gelden. Zorgaanbieders krijgen voor de afgesproken productie in 2016 een opslag van 1,45% van de maximum beleidsregelwaarde van de door het zorgkantoor ingekochte zorgzwaartepakketten (zzp’s) en volledige pakketten thuis (vpt’s). Dat bedrag is op dit moment globaal aan te geven, maar nog niet tot op de euro nauwkeurig. Er kunnen immers nog verschuivingen plaatsvinden in de productie-afspraken.

Waar het om gaat, is het verhogen van de kwaliteit van leven voor bewoners van verpleeghuizen. Een zinvolle dag is daar één van de bepalende factoren in. Wanneer iemand niet meer de eigen dag kan invullen, dan ondersteunt de zorgaanbieder daarin. Behoud van regie en aansluiting bij het normale leven is daarbij het uitgangspunt. Om te weten wat voor iemand een zinvolle dag is, verdiepen zorgverleners zich in wat cliënten gewend waren en wat voor hen van waarde is. Die vraag strekt zich over een breder terrein uit dan uitsluitend de vraag naar extra activiteiten zoals een uur dagbesteding. Zorgverleners gaan het gesprek aan met bewoners, hun naasten en met elkaar over de vraag hoe de zorgorganisatie daar zoveel mogelijk aan kan bijdragen, wat overigens niet wil zeggen dat het alleen zorgprofessionals hoeven te zijn die voorzien in een zinvolle dag. De extra middelen kunnen daarbij ondersteunen, zowel via extra activiteiten als via bijvoorbeeld het stimuleren van de inzet van vrijwilligers of buurtbewoners. Bij de aanbieders die in het kader van Waardigheid en Trots de ambitie hebben een goed voorbeeld te worden, zijn al mooie initiatieven te vinden.

Het maken van een plan om de extra middelen in de organisatie in te vullen is een manier om dat gesprek te voeren. Het is logisch om die dialoog niet centraal maar per locatie, etage of zelfs leefgroep te voeren. Ik constateer dat het betreffende zorgcentrum dat proces met veel enthousiasme wil doorlopen door daarvoor mensen uit verschillende geledingen uit de organisatie uit wil nodigen. Ik hoop dat de heer D. daaraan kan deelnemen en dat de dialoog tot een zinvolle uitkomst leidt.

De Staatssecretaris van Volksgezondheid, Welzijn en Sport,
M.J. van Rijn